

Allah Resülü (s.a.v.) Dünyaya Asla İtibar Etmedi

Resul-i Ekrem (s.a.v) Efendimiz, servete, şöhrete ve debdebeye asla itibar etmedi. Zaman oldu ki, Arabistan'ın bütün hazineleri ve altınları eline geçtiği, tabir caiz ise, dünya her şeyi ile O'na iltifat edip, kendisini cezp etmek istediği halde, O onlara itibar etmedi ve onlardan ne kendisine bir pay ayırdı, ne yumuşak bir yatakta yattı, ne leziz yemek yedi ve ne de ihtiyacından fazla bir kat elbise giydi. Medine'ye hicret ederek az zamanda birçok fütuhata mazhar olduğu, dünya O'na boyun eğip meftun olduğu halde, O, asla dünyaya itibar etmedi. İki cihan güneşi, yüksekliğin, şan ve şerefın, ancak ezel ve ebed Sultanı olan Halık-ı Zülcemal ve Zülkemale kullukta olduğunu bütün cihana gösterdi.

Hz. Peygamber (s.a.v) bir yönüyle hakiki bir devlet reisi idi. İnsanlar, O'nun karşısında el pençe durdukları halde, Hz. Peygamber (s.a.v) tevazuu seçmiş ve sultanlık istememiştir. Bu bakımdan O'nun tacı, tahtı ve etrafında dolaşan hizmetçileri yoktur.

Halbuki, İslâmiyet durmadan yayılıyor, sahasını genişletiyor ve Müslümanların eline çok sayıda ganimet geçiyordu. Fakat Hz. Peygamber, kendisine düşen ganimetlerin hepsini ihtiyaç sahibi olanlara dağıtıyor, kendisi ve aile efradı toprak tabaklar içinde birkaç hurma ve sadece iki bulamaç ile yetiniyorlardı. Acaba hangi bir hükümdar, hangi bir mevki, saltanat ve makam sahibi dünyaya itibar etmemiş, şöhrete meftun olmamış, zevk ve sefa peşinde koşmamıştır?

Fahr-i Alem saltanat ve servete değil, yalnız Allah'ın rızasına ve kulluğa talip oldu. Zaten gerçek saltanat sahibi olanlar Allah'a hakkıyla kul olanlardı. Bir mümin için kulluktan daha şerefli bir şey tasavvur edilemez. Bütün peygamberler nübüvvetlerinden ziyade, Allah'a kul olmalarıyla iftihar etmişler, kulluk şerefini nübüvvetlerinden daha üstün görmüşlerdir. Çünkü onlar, önce kul, sonra resüldürler. Bu bakımdan risâlet şerefi kulluk sıfatına bina edilmiştir. Nitekim, risâlet gibi ulvî bir mertebeye ve nice âli makamlara vasıl olan Peygamber Efendimize (s.a.v):

“Ya Muhammed, seni bu kadar ulvî derecelere kavuşturmuşken, bunlardan başka daha seni neyle şereflendireyim?” buyuran Cenâb-ı Hakk'a O, şöyle mukabelede bulunmuştur:

“Ya Rabbi! Beni kulluğunla, ubudiyetinle şereflendir.”

İşte kulluğun ehemmiyetini ortaya koyan bundan daha büyük bir hakikat olamaz.

Halbuki insanlardan kimi, şeref ve fazileti şöhretin cazibesinde, kimi servetin ihtişamında, kimi de siyaset aleminde aramaktadırlar. Oysa bunlar birer gölgeden ibaret olduğundan, aradıkları saadet ve mutluluğu onlarda bulmaları mümkün değildir. İnsanın, Allah'a ubudiyeti haricinde bir şeref ve izzet araması, kulluğun ehemmiyetini idraktan uzak olduğunu gösterir. Ubudiyet, yaratılışın en son ve en mühim gayesidir.

Hız. Ömer (r.a) şöyle anlatıyor:

"Bir gün Allah Resûlünü ziyarete gitmiştim. Hizmetçisi Rebah'dan izin istedim ve içeri girdim. Allah Resûlü bir hasır üzerine yattığı için, yüzüne hasırın izleri çıkmıştı. Tahtadan yapılmış olan dolaba baktım; bir tasın içinde sadece biraz arpa vardı. Bu manzara karşısında duygulandım, gözlerim doldu ve kendisine: Ey Allah'ın Resûlü! Kisralar ve Kayserler saraylarında lüks ve rahat içinde yaşarlarken sen burada sıcağın altında, mübarek vücuduna hasırın izleri çıkmış olarak yatıyorsun. Hâlbuki sen Allah'ın Resûlüsün. Müsaade etsen de sana bir yumuşak yatak yaptırırsak."

dedim. Allah Resulü tebessümle yüzüme baktı ve şöyle buyurdu:

"Dünya benim neme gerek Ya Ömer! Dünyanın onların, ahiretin ise bizim olmasına razı olmuyor musun?"

Başka bir gün Hız. Fâtıma'nın boynunda altından bir gerdanlık gören Allah Resûlü şöyle buyurdu:

"Kızım, insanların "Peygamberin kızı Fâtıma'nın boynunda altından bir gerdanlık gördük." demeleri hoşuna gider mi?"

Ebu Zer Hazretleri şöyle anlatıyor:

"Bir gece Allah Resûlü ile bir yerden geçiyorduk. Bana dönerek şöyle buyurdular:

"Bütün Uhud Dağı altın olup, benim olsa, onun tek bir dinarının bile üç gün yanımda kalmasını istemezdim; yalnız borcumu ödemeye yetecek kadarını sakladım."

Evet, Hz. Peygamber (s.a.v), bahtiyarlığı, huzur ve saadeti zenginlikte değil, vazifesinin kudsiyetinde gördü. O'nun en büyük maksadı küfür, şirk ve dalalet bataklıklarını kurutmak, İslâm'ın ulvîyetini ve şevketini teali ettirmek, ebed yolcusu olan ümmetinin dünyevî ve uhrevî saadete kavuşmalarını sağlamaktı. Kendisine bu dâvandan vazgeç, sana ne istersen onu verelim diyenlere; "Gâye-İnsan ve Ufuk-Peygamber'i, hayâl edilmez bir vakar, heybet ve irade tavrıyla şöyle cevap veriyordu:

"Bir elime Ay'ı, diğer elime güneşi verseniz bu davadan vazgeçmem."

Böylece O, davasının büyüklüğünü, kudsiyetini yüksekliğini ve tebliğ görevinin azametini ortaya koyuyordu.

Allah Resûlü (s.a.v) bütün hayatını bu yola vakvetti. Zira, O'nun asıl vazifesi ve gayesi herkesi dine davet, ruhları tathir ve ahlâkı islah, emniyeti muhafaza, dinin neşrine ve tebliğine mani olacak her hadiseyi izale etmektir. Bunu yapmak kolay bir iş değildi. Ordularla yapılamayacak bir işi O, kısa bir zamanda hakkıyla başardı.

Peygamber Efendimiz (s.a.v) dünyaya itibar etmemiş, nefisini tenzihte daima tevazu göstermiştir. Ahirete teşrif ettikleri zaman miras bırakacak hiçbir şeyi yoktu. Halbuki Hz. Peygamber (s.a.v) sadece savaşlardan elde edilen ganimetlerin beşte birini kendisine ayırsaydı dünyanın en zengin insanı olurdu. Nitekim bir ayette şöyle buyrulur:

"Şunu da bilin ki, ganimet olarak aldığınız herhangi bir şeyden beşte biri mutlaka Allah içindir..." [1](#)

Birçok devlet reisi başa geldiği zaman saltanatıyla gururlanmış devletin bütün imkanlarını kendi menfaati için kullanmış ve yakınlarına peşkeş çekmişti. Resul-i Zîşan (s.a.v) Allah'ın ona bahşettiği manevî gıdalar ile huzur bulur, dünya saltanatına ve debdebesine asla itibar etmezdi. Bütün dünya saltanatının ahirete nisbeten bir zindan ve bir gölge olduğunu bilirdi. O kendisine tevdi edilen risâlet vazifesini bütün dünyaya ilan etmek ve kabul ettirmekle iftihar eder, onunla tatmin olurdu. Resul-i Kibriya asaleti tevazuda, saadeti insanların hidayetinde vesile olmakta, kainatı temaşa ve tefekkür etmekte buldu. En ulvî ve yüce fitratta yaratılan O zat herkesin arzu ettiği, peşine koştuğu dünyevî zevk ve lezzetlerle iktifa edemezdi ve etmedi de.

Dipnotlar:

[1](#) *Enfâl Suresi, 8/42.*